

5. Præterea. Ad diversos actus diversi habitus ordinantur. Sed alius actus est bene operari, & alius influere. Ergo & alius habitus gratiæ; & sic idem quod prius.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod gratia singularis personæ præcedat gratiam unionis. Quia gratia singularis personæ facit ad congruitatem unionis. Sed anima quæ facit ad congruitatem unionis corporis, prius intelligitur uniri corpori quam ipsa unita ad invicem intelligantur uniri divinæ personæ. Ergo similiter prius etiam secundum intellectum est gratia singularis in natura humana quam gratia unionis.

2. Item. Videtur quod sit prius gratia capitis. Quia prius consideratur aliquid in se perfectum quam alteri perfectionem largiens. Sed gratia singularis est qua in se perfectus est; gratia autem capitis secundum quam perfectionem alteri largitur. Ergo gratia singularis est prior quam gratia capitis.

3. Item. Videtur quod gratia unionis sit prior quam gratia capitis. Quia ex hoc est caput quod iustificat. Sed per fidem incarnationis iustificat, ut supra dictum est. Ergo incarnatio præcedit gratiam capitis.

4. Sed contra. Gratia capitis operata est ante incarnationem; non autem gratia unionis, nec gratia singularis personæ. Ergo gratia capitis est prior illis duabus.

5. Item. Videtur quod gratia unionis sit prior quam gratia singularis. Quia ex hoc quod fuit unigenitus à Patre, fuit plenus gratia & veritate. Sed unigenitus à Patre fuit per gratiam unionis. Ergo gratiam singularis personæ habuit per gratiam unionis, & sic illa est prior.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod si gratia unionis dicatur gratia habitualis quodammodo disponens ad unionem; sic eadem est per essentiam gratia unionis, capitis, & singularis illius hominis, solum ratione differens: quia in quantum perficiebat animam Christi ad actus meritorios, dicitur gratia illius singularis hominis: in quantum vero tanta erat huius gratiæ copia ut in alios redundare posset, dicitur gratia capitis; in quantum vero gratiam tam plenam decebat inesse assumptæ naturæ, potest quodammodo dici gratia unionis. Si vero gratia dicatur voluntas Dei gratuita, sic iterum constat quod est una. Aliis autem modis accipiendi gratiam unionis, constat quod per essentiam differt, (1) nisi quatenus intelligitur caput, ut Deus.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis ex hoc quod est unigenitus, habeat plenitudinem capitis, non tamen ipsa unio est illa plenitudo.

Ad secundum dicendum, quod secundum aliam rationem Deus dicitur caput Christi, & Christus viri, ut supra dictum est quæst. 11. art. 1. ad 4. & præterea ipse, secundum quod est homo, est medium, & sapit naturam extremorum, in quantum est Deo similior aliis hominibus per maiorem gratiam quam habet.

Ad tertium dicendum, quod non solum excedit alios homines secundum quod Deus, sed secundum

(1) *Addit Nicolajus* (à gratia capitis) (2) *Al. deest* duo illa peccata. (3) *Al. & utrumque*. (3) *Al. quilibet*. *Porte* sibi met. (5) *Al. ergo. Nicolai neutrum admittit.*

quod plenior gratiam creatam omnibus aliis habet.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem patet solutio ex dictis. Et similiter ad duo prima argumenta, quæ procedunt de unitate secundum essentiam.

Ad tertium dicendum, quod quamvis gratia membri habeat diversas operationes, non tamen ex hoc quod est membrum, requiritur aliqua abundantior plenitudo: & ideo non distinguitur gratia membri à gratia singulari.

Ad quartum dicendum, quod peccatum actuale adæ fuit causa originalis in ipso, & in aliis: & iterum (2) duo illa peccata non sunt respectu ejusdem; sed unum est per se naturæ, alterum est per se personæ, ut in II. Lib. dist. xxxi. quæst. 1. art. 1. dictum est. Non sic autem est in proposito: quia neutra gratia est causa alterius; (3) & utraq; respicit personam Christi mediante humana natura: & ideo non oportet quod differant per essentiam.

Ad quintum dicendum, quod secundum illos actus (4) cuilibet meruit, & etiam in alios influxit: quia merendo, pro aliis satisfecit, & aliis gratiam meruit, secundum quod caput nostrum dicitur.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod istæ tres gratiæ Christo attribuuntur secundum diversas ipsius considerationes. Potest enim considerari in se, vel in comparatione ad alios. Si in se consideratur; sic vel in quantum Deus, & sic attribuitur ei gratia unionis; vel in quantum homo, & sic attribuitur ei gratia singularis. Si autem in comparatione ad alios, sic attribuitur ei gratia capitis. Et quia prius consideratur aliquis in se quam in comparatione ad alios, ideo gratia secundum quam est caput, sequitur alias duas gratias. Et quia omnis gratia, & perfectio humanitatis ex hoc sibi debetur, quia Deo unitus est homo ille in persona; (5) ideo gratia unionis præcedit secundum ordinem naturæ, & intellectus, gratiam singularem, quamvis simul in eodem tempore sint istæ tres gratiæ.

Ad primum ergo dicendum, quod anima complet rationem humanæ naturæ: & ideo præintelligitur unio animæ ad carnem, unioni humanæ naturæ ad Deitatem: quia prius est considerare aliquid in se quam alteri unitum. Sed gratia nihil facit ad rationem humanæ naturæ, quia in quantum huiusmodi assumptibilis est: & ideo non est simile.

Secundum, & tertium patet.

Ad quartum dicendum, quod etiam in antiquis patribus non operabatur gratia capitis, nisi secundum quod præsupponebatur in fide ipsorum gratia unionis, quia per fidem incarnationis iustificabantur.

Quintum patet.

EXPOSITIO TEXTUS.

In sanctis vero quasi solus tactus est. Hoc videtur esse falsum: quia Origenes super Levit. homil. 111. distinguit quinque sensus spirituales, dicens, quod visus spiritualis est, ut videamus Deum; auditus autem, ut audiamus qui loquitur; odoratus, per quem odoramus bonum odorem Christi; gustus, ut

gustemus ejus dulcedinem; tactus, ut palpemus cum Joanne verbum vitæ. Hæc autem omnia sunt in omnibus sanctis. Ergo non solum habent tactum. Dicendum, quod sensus spirituales possunt distinguere per similitudinem ad actus sensuum corporalium; & sic sunt in omnibus sanctis, ut dicit Origenes: vel per similitudinem ad quasdam proprietates sensuum, secundum quod tactus est necessarius, alii autem non; & sic quia in aliis sanctis sunt omnia quæ sunt de necessitate salutis, in Christo autem omnia simpliciter quæ pertinent ad perfectionem gratiæ; ideo in Christo dicuntur omnes sensus esse, in aliis autem solus tactus.

Quibus datus est spiritus ad mensuram. Contra Jac. 1. 5. „ Qui dat omnibus affluenter, “ (6) dicit Glossa: „ Omnia dat non in mensura: quia dona ejus „ non sunt ad mensuram. “ Et dicendum, quod cum mensura dari, potest accipi vel ex largitate dantis; & sic nulli dat cum mensura, quia omnibus dat ex largitate infinita: vel ex capacitate recipientis; & sic dat cuilibet cum mensura, quia nulli dat ultra quam capax sit, vel secundum rationem dati: & sic

Christo non dat cum mensura, quia gratia ejus, quantum ad rationem gratiæ, non est limitata; sed aliis dat cum mensura, ut patet ex dictis.

Non secundum essentiam, sed secundum similitudinem. Contra. Ergo pari ratione Petrus potest dici caput: quia quilibet sanctus est alii similis in gratia. Dicendum, quod sumitur ibi similitudo active, in quantum scilicet Christus sibi alios assimilavit in gratia, ut dictum est; quod alii non convenit.

Ut quantum ad visum hominum, & sui sensus ostensionem Christus profecisse dicatur. Videtur quod hæc non fuit intentio Ambrosii: quia per hoc nihil probaret: (7) nam sic etiam Dei sapientia proficit, secundum quod se magis ostendit. Dicendum, quod quamvis Dei sapientia magis se quam prius ostendit in aliquibus effectibus; tamen ipsa mensura creditur esse equalis: quod non fuit de sapientia Christi, qui videbatur quandoque sapientior quam prius fuisset. Et ideo dicitur duo: *Ad visum hominum*; & *sensus ostensionem*. Tamen utrum aliquo alio modo profecerit in sapientia, in sequenti distinctione dicitur.

DISTINCTIO XIV.

Si anima Christi habuerit sapientiam parem cum Deo, & si omnia scit quæ Deus.

HIC quæri opus est, cum anima Christi esset sapiens sapientia gratuita, utrum habuerit sapientiam æqualem Deo; sive omnium rerum scientiam habuerit, vel habeat; id est, utrum omnia sciat quæ Deus scit. Quibusdam placet quod (8) nec cum Deo parem habeat scientiam, nec omnia sciat quæ Deus: quia in nullo creatura æquatur Creatori. Cum igitur anima illa creatura sit, in nullo æquatur Creatori: ergo nec in sapientia. Non ergo habet cum Deo æqualem sapientiam, nec scit omnia quæ Deus. Item. Si anima illa æqualem habet cum Deo sapientiam, non ergo Deus in omni bono majorem habet sufficientiam quam ejus creatura. Inducunt etiam auctoritates ad idem probandum. Ait enim Propheta ex persona hominis assumpti, Psalm. cxxxviii. „ Mirabilis facta est scientia tua ex me: confortata est, & non potero ad eam. “ Quod exponens Cassiodorus, ait: „ Veritas humanæ conditionis ostenditur, quia homo assumptus, divinæ substantiæ non potest cœquari in scientia, vel in alio. “ Apostolus etiam, I. Cor. 11. 10. ait: (9) „ Nemo novit quæ Dei sunt, nisi Spiritus Dei, qui solus scrutatur omnia, etiam profunda Dei. “ His, aliisque pluribus rationibus, & auctoritatibus nituntur qui animam Christi asserunt nec parem cum Deo habere scientiam, nec omnia scire quæ Deus scit. Quia si omnia scit quæ Deus, scit ergo creare mundum, scit etiam creare seipsam.

Responsio questionum, diffinitivam continens sententiam.

Quibus respondentes dicimus, animam Christi per sapientiam gratis datam in Verbo Dei, cui unita est (quod & perfecte intelligit) omnia scire quæ Deus scit; sed non omnia posse quæ potest Deus: nec ita clare ac perspicue omnia capit ut Deus, & ideo non æquatur Creatori suo in scientia, etsi omnia sciat quæ & ipse. Nec est ejus sapientia æqualis sapientiæ Dei: quia illa multo est dignior, digniusque & perfectius omnia capit quam illius animæ sapientia. Ergo & in scientia majorem habet sufficientiam Deus quam illa anima, quæ dignior est omni creatura. Illud vero Apostoli quod inducunt: „ Nemo novit quæ Dei sunt, nisi Spiritus Dei, qui solus scrutatur omnia: “ pro nobis facit. Mox enim ait Apostolus: „ Nos „ autem Spiritum Dei habemus: “ ut per spiritum quem habebat, Dei profunda se scire ostenderet. Sed anima illa præ omnibus Spiritum Dei habuit, cui Spiritus non est datus ad mensuram, ut ait Joannes Evangelista, cap. 111. Dona igitur Spiritus Sancti sine mensura habuit: igitur & sapientiam. Omnia ergo scivit anima illa. (10) Si enim quædam scivit, & quædam non, non sine mensura scientiam habuit. Sed sine mensura scientiam habuit. Scit igitur omnia. Fulgentius etiam in sermone quodam multa inducit, quibus asserit animam illam rerum omnium scientiam habere, urens auctoritatibus Apostolorum dicentis, Colos. 11. 3. „ In quo „ sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ absconditi. (11) Quod etiam ratione potest probari sic. *Nihil* In III. Sent. Tom. III. (6) *Addit Nicolajus* super quo. (7) *Al. sicut etiam*. (8) *Al. nec cum Deo parem habeat scientiam. Nicolajus* nec parem cum Deo parem &c. (9) *Vulgata* „ Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei. Quis enim „ hominum scit quæ sunt hominis nisi spiritus hominis qui in ipso est? Ita & quæ Dei sunt, nemo cognovit „ nisi Spiritus Dei. “ (10) *Nicolajus*: Si enim quædam non. (11) *Addit Nicolajus*. Vel in Libro responsonum ad Ferrandum respons. 111. ubi ait: „ Quod si animæ Christi non ad mensuram Deus dedit Spiritum, necesse est ut nihil minus habeat sapientiæ, vel scientiæ. Spiritus enim ille Spiritus est sapientiæ &c. Ac per hoc non solum ad Christi Divinitatem, sed ad ejus quoque animam illa perfectionis prærogativa pertinet, „ quam

hil scit aliquis quod ejus anima ignoret. Sed Christus, secundum omnium concessionem, omnia scit. Ergo anima ejus omnia scit. Ad id vero quod dicunt: Si scit omnia, igitur scit creare mundum, vel seipsum; respondemus, quod scientiam habet creandi mundum, sed non potentiam, & creandi animam; & scit quomodo Deus ipsam creavit. Habet scientiam ergo sui creatæ, non sui creandæ: quia non est creanda, sed creata.

Quare Deus non dedit illi potentiam, ut scientiam.

SI vero queritur, quare Deus non ei dederit potentiam faciendi omnia, ut scientiam; responderi potest, quia naturaliter capax est scientiæ; & ideo ei id congrue datum est sine mensura, cujus ipsa naturaliter capax est. Non est autem ei datum posse facere omnia quæ Deus fecit, ne anima omnipotens, & per hoc Deus putaretur. Verumtamen forte nec potentiam faciendi omnia ei Deus præstare potuit, etsi potentiam faciendi aliqua quæ (1) potest non facere. Scit igitur & anima Christi omnia quæ scit in Verbo Dei; quod liquidius, & præsentius omni creatura contempletur, ut ei unita: in quo etiam Angeli, & quæ Dei sunt, & quæ futura sunt, cognoscunt.

Quomodo intelligenda sunt verba (a) Ambrosii super Lucam.

SED si anima illa non habet tantam potentiam quantum & Deus, nec homo assumptus quantum & Deus, quomodo ergo intelligitur illud Ambrosii (Bedæ) super Luc. ubi Angelus de nascituro Filio Virginis ait (cap. 1. 32.) „Hic erit magnus, & Filius Altissimi vocabitur? Non ideo (inquit) erit magnus, quod ante partum virginis magnus non fuerit; sed quia potentiam quam Dei Filius naturaliter habet, homo erat ex tempore accepturus, ut una sit persona homo, & Deus.“ Ecce aperte dicit, quod homo erat accepturus ex tempore potentiam quam habuit Dei Filius naturaliter. Sed si homo accepturus illam potentiam erat, ergo vel persona, vel natura hominis. Sed persona non: quia semper habuit, & habet. Ergo natura. Si natura, ergo anima. Nam de carne constat quod accipere non posset. Ad quod dicimus, illud esse accipiendum de persona, sed non in quantum est Dei, immo in quantum est hominis persona. Una est enim persona Dei, & hominis, Filii Dei, & Filii hominis: quæ in quantum est Dei persona, semper naturaliter omnipotentiam habuit; sed in quantum est hominis, non semper fuit. Illa ergo persona quæ semper fuerat Dei, futura erat hominis persona: & secundum hoc quod futura erat hominis persona, acceptura erat ex tempore potentiam quam naturaliter, & semper habuerat, in quantum Dei persona. Secundum hanc distinctionem, illud, & similia sane accipi possunt. Quæ distinctio in pluribus questionum articulis est necessaria adversus quorundam perplexam verborum verborum. Sed cum de rebus constat, in verbis frustra habetur controversia.

DIVISIO TEXTUS.

POSTquam determinavit Magister de plenitudine perfectionis Christi quantum ad gratiam, & scientiam, hic comparat perfectionem Christi, secundum quod est homo, ad perfectionem divinam: & dividitur in duas partes. Primo comparat perfectionem animæ Christi ad perfectionem divinam quantum ad scientiam; secundo quantum ad potentiam, ibi: Si vero queritur, quare Deus non dedit ei potentiam faciendi omnia, ut scientiam; responderi potest, &c. Prima dividitur in duas. Primo movet questionem; secundo determinat eam, ibi: Quibusdane placet quod nec parent cum Deo habeat scientiam. Et hæc pars dividitur in duas. Primo ponit determinationem aliorum; secundo determinationem suam, ibi: Quibus respondentes dicimus. Et circa hoc tria facit. Primo respondet ad questionem, & solvit rationes pro prima determinatione positas; secundo confirmat suam determinationem tunc per rationem ab aliis inductam, quæ est contra eos, ibi: Illud vero Apostoli quod inducunt... pro nobis facit: tunc etiam per auctoritatem, ibi: Fulgentius etiam in sermone quodam multa inducit: tum ex ra-

tione, ibi: Quod etiam ex ratione ostendi potest. Tertio docet evitare quoddam inconveniens, ad quod illi inducebant, si anima Christi omnia sciret, ibi: Ad id vero quod dicunt... respondemus. Si vero queritur, quare Deus non dedit ei potentiam faciendi omnia, ut scientiam; responderi potest, &c. Hic comparat animam Christi ad Deum secundum potentiam, & tria facit. Primo determinat veritatem; secundo objicit in contrarium, ibi: Sed si illa anima non habet tantam potentiam quantum & Deus... quomodo ergo intelligitur illud Ambrosii? tertio solvit, ibi: Ad quod dicimus.

QUÆSTIO I.

HIC queruntur quatuor. Primo. Quam scientiam habuit: & quia habuit divinam, & humanam, de divina in I. Lib. dictum est. Propter hoc secundo queritur de perfectione humanæ scientiæ ipsius, qua videt Verbum. Tertio. De perfectione scientiæ ipsius, qua videt res in proprio genere. Quarto. De ipsius potentia.

AR.

(1) Al. quæ non potest facere. quam ipsi Christo beatus assignat Apostolus dicens (ad Coloss. 11.) In quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ absconditi. Si enim non ad mensuram accipit Spiritum sapientiæ, & scientiæ, necesse est ut omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ habeat. Quod si ei aliquid ejus plenitudinis demitur, consequens est ut ad mensuram accepisse Spiritum prædicetur. Ubi autem Spiritus non est mensura, necesse est ut plena sit Divinitatis immensa notitia. Quod etiam ratione, &c. Ex EDIT. P. NICOL. (a) Sive potius Bedæ hom. xxxiii. ut in Magistri novis exemplaribus corrigitur ac reponitur ad marginem: in Ambrosio enim nihil tale habetur; etsi ex illo simul cum verbis Bedæ Glossa refert. Sic Ambrosius porro tantum: Etiam de Joanne dictum est: Hic erit magnus; sed ille quasi homo magnus, hic quasi Deus magnus.

ARTICULUS I.

Utrum in Christo sit aliqua scientia creata.

III. P. quest. ix. art. 1. 2. 3. & 4.

1. AD primum sic proceditur. Videtur quod in Christo non sit aliqua scientia creata. Ubi enim est cognitio perfecta, non est opus cognitione imperfecta; sicut qui scit aliquid per demonstrationem, non indiget scire illud per syllogismum dialecticum. Sed omnis cognitio creata, est imperfecta respectu scientiæ divinæ. Ergo cum in Christo sit scientia Dei increata, videtur quod non oportet ponere in ipso aliquam aliam scientiam.

2. Præterea. Luminare minus offuscatur per luminare majus. Sed scientia non solum se habet ut lux, sed ut luminare illuminans. Ergo scientia minor offuscatur per scientiam majorem; & ita scientia creata non debet esse in eodem cum scientia increata Dei.

3. Præterea. Omnis perfectio est nobilior perfectibili. Sed omnis scientia est perfectio scientis. Cum igitur nihil creatum sit nobilior anima Christi, nulla creata scientia est in eo.

Sed contra. Plus convenit natura sensitiva, & intellectiva in homine, quam natura divina, & humana in Christo. Sed cognitio intellectiva in homine non excludit sensitivam, quæ est minus perfecta. Ergo nec divina cognitio in Christo excludit humanam.

Præterea. Non est substantia sine sua operatione, ut dicit Damascenus (Lib. II. cap. xxiii.) & Philo. (II. de cæl. & mund. text. xvii.) Sed in Christo est intellectus creatus, scilicet anima rationalis. Ergo & cognitio creata, quæ est ejus operatio.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod si est in eo aliqua cognitio creata, illa non sit habitus, sed actus tantum. Ad Heb. 11. dicit Glossa, (a) quod natura mentis humanæ (1) in Christo nihil est altius, vel excellentius. Sed quædam creaturæ propter sui perfectionem non indigent aliquo habitu ad cognoscendum, sicut Angeli, ut dicit Maximus super cæl. Hierar. Dionysii. Ergo multo minus anima Christi.

2. Præterea. Anima Christi est nobilior quam intellectus agens alicujus alterius hominis. Sed intellectus agens non facit operationem suam mediante habitu aliquo. Ergo nec anima Christi aliqua habituali scientia cognoscit.

3. Præterea. Vires naturales non exeunt in actum mediante habitu, sicut patet in calore ignis; similiter nec Deus. Sed anima Christi magis accedit ad Dei similitudinem quam aliqua res creata. Ergo & ipsa non habet operationem cognitionis mediante habitu aliquo.

Sed contra. Christus assumpsit integre naturam nostram. Sed de integritate naturæ est intellectus possibilis. Ergo assumpsit intellectum possibilem. Sed possibilis intellectus non intelligit perfecte, nisi perficiatur aliquo habitu. Ergo cum Christus perfecte intellexerit, in eo fuit habitualis scientia.

Præterea. Christus vere dormivit; nec tunc aliquid amisit eorum quæ scivit. Cum ergo scientia

(1) Al. additur naturæ. (2) Al. alio. Nicolai: mediante aliquo alio, ille alius magis, &c. Ex EDIT. P. NICOL. (a) Verus scriptura, non vero moderna, ubi dicitur tamen per Angelis.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod anima Christi mediante aliquo habitu non cognoverit Verbum. Ad cognitionem enim non requiritur aliud nisi ut cognoscibile cognoscenti uniatur. Sed Verbum unitum est animæ Christi non mediante aliquo habitu. Ergo cognovit Verbum non per aliquem habitum.

2. Præterea. Habitus scientiæ consistit ex speciebus, quæ sunt similitudines rerum cognitarum. Sed anima Christi non videt Verbum per aliquam similitudinem, sed per seipsum. Ergo non cognoscit ipsum per aliquem habitum creatum.

3. Præterea. Propter quod unumquodque, illud magis. Igitur si cognoscit anima Christi Verbum mediante aliquo (2) habitu, ille habitus magis cognoscit Verbum, & erit ei magis proximus quam anima Christi; quod est inconveniens.

Sed contra. Gloria correspondet gratiæ. Sed in Christo fuit habitus gratiæ. Ergo & habitus gloriæ. Sed tota gloria consistit in visione Verbi, ut dicit Augustinus (super Psalm. xc.) Ergo anima Christi aliquo habitu cognoscit Verbum.

Præterea. Eiusdem naturæ est anima Christi, & anima nostra. Sed anima nostra non potest pertingere per naturalia sua ad videndum Deum. Ergo nec anima Christi; & ita oportet quod sit aliquid superadditum naturæ, quo videt Deum: ergo videt mediante habitu aliquo.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Uterius. Videtur quod oporteat alium habitum scientiæ ponere, quo cognoscit Verbum, & quo cognoscit res in Verbo. Verbum enim repræsentat res quæ in eo cognoscuntur, sicut speculum species in eo resultant. Sed qui videt speculum, non tantum imprimitur in eo similitudo speculi, sed etiam rerum similitudines in speculo resultant. Ergo & in eo qui videt res in Verbo, oportet ponere alium habitum specierum rerum visarum in Verbo, & ipsius Verbi.

2. Præterea. Omnis scientia est secundum assimilationem scientis ad rem scitam, ut dicunt Philosophi. Si igitur aliquis videt res alias in Verbo, oportet quod intellectus assimiletur illis rebus; & sic cum habitus cognitivus consistat in prædicta assimilatione, quæ est per species intellectuales, sequitur idem quod prius.

3. Præterea. Ponamus quod aliquis videns in Verbo, desinat videre Verbum (sicut Paulo contingit, ut dicitur) constat quod iste non obliviscitur eorum quæ vidit in Verbo. Ergo cognoscit ea non in Verbo quia non vidit Verbum: ergo cognoscit ea in speciebus propriis; & sic idem quod prius.

Sed contra. Ubi unum propter alterum, ibi tantum unum, ut dicit Philosophus (III. Topicor. cap. 111.) Sed qui videt res in Verbo, non cognoscit eas nisi per Verbum cognitum. Ergo non est ibi nisi unus habitus.

Præterea. Ubi est unus actus, non sunt plures habitus. Sed eodem actu cognoscit anima Verbum, & ea quæ videt in Verbo. Ergo non est ibi quantum ad hoc diversus habitus.

QUÆS.